

Arrest

nr. 114 832 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard alsook van de beslissingen van diezelfde dag houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 5 juni 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.05.2012 werd ingediend door :

B(...), R(...)) Geboren te (...) op (...)

En echtgenote:

B(...), Y(...)) Geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

B(...), R(...)) geboren te (...) op (...)

B(...), S(...)) geboren te (...) op (...)

B(...), I(...)) geboren te (...) op (...)

En meerderjarige zoon:

B(...), T(...)) Geboren te (...) op (...)

Allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland:

Het feit dat betrokkenen sinds 2001 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie alsook een inburgeringscontract, Nederlands leren en spreken en ter staving hiervan diverse (deel)certificaten van de lessen Nederlands voorleggen, werkbereid zouden zijn, sterke sociale bindingen zouden hebben met België, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter, dat er geen strafonderzoek hangende is en dat er geen sprake kan zijn of zelfs een vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden een eerste asielaanvraag in op 12.03.2001 die werd afgesloten op 14.10.2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezien men afstand had gedaan van de asielaanvraag. Op 03.02.2009 diende mijnheer B(...) een tweede asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 04.11.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Mevrouw B(...) diende een tweede asielaanvraag in op 10.02.2010. Deze werd afgesloten op 21.12.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedures — namelijk 1 jaar en 7 maanden voor de eerste aanvraag, 9 maanden voor de tweede aanvraag van mijnheer en iets meer dan 10 maanden voor de tweede aanvraag van mevrouw was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij in het bezit zijn van een medisch attest van immatriculatie. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers indiende op 04.10.2011 onontvankelijk werd verklaard op 09.01.2012. Op 04.05.2012 werd er echter een beslissing ten gronde genomen en werd de aanvraag ongegrond

verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst gezien zij ginder niets meer zouden hebben om naar terug te keren. Ze halen aan dat zij er geen woongelegenheden en geen werk zouden hebben. Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15.12.1980,

Bijna elke migrant — zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers — de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de internationale Organisatie voor Migratie)."

Op 6 mei 2013 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van de verzoekers. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 Het voorliggend verzoekschrift werd mede ingediend in naam van de meerderjarige zoon van de verzoekers. Per aangetekend schrijven van 19 juli 2013 doen de verzoekers afstand van beroep voor de meerderjarige zoon. Deze zoon verkreeg echter geen rolstelling aangezien voor hem geen rolrechten werden betaald en evenmin de nodige bewijsstukken werden voorgelegd in het kader van de pro deo rechtsbijstand. De afstand is bijgevolg zonder voorwerp.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen
- het feit dat de kinderen naar school gaan niet buitengewoon is
- de duur van de asielaanvraag weze resp. één jaar zeven maanden, negen maanden en tien maanden kan niet als onredelijk land kan beschouwd worden
- het feit dat er destijds een aanvraag art. 9 TER VW werd ingediend geen buitengewone omstandigheid vormt
- er zijn voor het overige geen andere buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers verblijven vele jaren in België, heeft zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien personen die hier 12 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielprocedure, vervolgens regularisatieprocedure, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.”

Vooreerst merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel het hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder na te gaan of de aanvraag van de verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten onder meer of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die zij hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekers betogen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de ingeroepen elementen aangaande hun lang verblijf in België, hun integratie, het feit dat hun kinderen school lopen in België, en de lange duur van de asielprocedure.

Blijkens de stukken van het dossier hebben de verzoekers in hun aanvraag inderdaad op de bovengenoemde elementen gewezen. De Raad stelt, na eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, evenwel vast dat in tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, blijkt dat de verweerder de genoemde elementen wel degelijk in rekening heeft genomen en dat hij ook op concrete wijze heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. De kritiek van de verzoekers mist dan ook feitelijke grondslag.

De argumenten die de verzoekers aanhalen in hun middel, waarbij ze zich afvragen welke elementen dan wel kunnen leiden tot het toekennen van de regularisatie, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekers lijken de ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te verwarren met de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. De onderhavige beslissing verklaart immers de aanvraag onontvankelijk, wat betekent dat het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet werd aangenomen. In hun betoog gaan de verzoekers nergens in op deze buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt ook duidelijk gemotiveerd dat de elementen die verzoekers inroepen betreffende hun integratie, niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde. Omtrent de scholing van de kinderen wordt geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat de verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven die niet in het land van herkomst is te vinden. Van enige tewerkstelling in België is geen sprake in de verblijfsaanvraag van de verzoekers. Wat dit argument betreft, is het betoog van de verzoekers zonder feitelijke grondslag. In tegenstelling tot wat de verzoekers lijken voor te houden, staat in de bestreden beslissing niet te lezen dat de elementen van integratie onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoekers gaan er ten onrechte van uit dat de verweerder, bij het onontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet tevens diende te motiveren of te onderzoeken of er al dan niet grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag omdat geen buitengewone omstandigheden blijken zoals vereist door artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, hetgeen door de verzoekers op geen enkele wijze wordt weerlegd, vergt uiteraard geen onderzoek of motivering omtrent de gegrondheid van de aanvraag. Het betoog van de verzoekers is niet ter zake dienend.

Met hun betoog maken de verzoekers dan ook geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, laten de verzoekers na uiteen te zetten waaruit deze schending zou bestaan.

De Raad wijst er op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekers in hun eerste middel niet uiteenzetten op welke wijze de thans bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM zouden schenden. Dit middelenonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod op discriminatie en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de precaire gezondheidsproblematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. “.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal zeven jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2.3 *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen van de feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die aan de Raad toekomt, wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Slechts dan zal een schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekers er zich toe beperken te stellen dat niet afdoende en *in concreto* wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen inzake integratie, de problemen in het herkomstland en de preciaire gezondheidsproblematiek, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekers voorgehouden buitengewone omstandigheden, doch dat hij van oordeel is dat de door in de aanvraag aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. Hiertoe kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Algemeen wijst de Raad er op dat de verzoekers hun kritiek aangaande de motivering van de bestreden beslissing niet betrekken op de in de bestreden beslissing opgegeven motieven en dat zij nergens toelichten in welke mate deze motieven onjuist, onvoldoende of kennelijk onredelijk zouden zijn. Er moet worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om te gissen waarop de verzoekers doelen met hun kritiek. In elk geval is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de elementen van integratie niet van die aard

zijn dat zij het de verzoekers *quasi* onmogelijk maken om hun verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het buitenland, zodat deze elementen op goede gronden niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd weerhouden.

Waar de verzoekers wijzen op “*de precaire gezondheidstoestand*” en los van het feit dat zij ook hierin uiterst vaag blijven en niet aanduiden wat die precaire gezondheidstoestand precies inhoudt, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben beroepen op enige precaire gezondheidstoestand die het hen uiterst moeilijk zou maken om hun aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Zij hebben in tegendeel slechts verwezen naar het gegeven dat twee aanvragen om medische regularisatie werden ingediend waarvan de laatste ontvankelijk werd verklaard doch ongegrond en waarbij zij aangeven dat zij daartegen beroep zullen instellen. Even verderop in de aanvraag stellen de verzoekers dat de procedure overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet nog lopende is en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt om de aanvraag in België in te dienen. Nergens in de aanvraag hebben de verzoekers zich echter beroepen op de medische problematiek zelve als zijnde een buitengewone omstandigheid. De Raad wijst er op dat de bewijslast in verband met het aantonen van de buitengewone omstandigheden ontegensprekelijk bij de aanvrager, en dus bij de verzoekers, berust. Wanneer de verweerder de aanvraag beoordeelt, dan rust er op hem geen bijkomende onderzoeksplicht dan het beoordelen van de elementen die door de verzoekers in hun aanvraag naar voor werden gebracht. Op dit punt dienen de verzoekers zelve in de aanvraag de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om duidelijk aan te geven welke de omstandigheden zijn waarop zij zich als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wensen te beroepen. De zorgvuldigheidsplicht werkt immers, en dit bij uitstek in het kader van aanvragen die een gunstmaatregel uitmaken zoals te dezen, ook naar de burger toe. De verzoekers kunnen er zich, bij gebreke aan duidelijkheid hieromtrent in hun aanvraag, dan ook niet over beklagen dat de medische problematiek zelve niet werd afgetoetst aan de voorwaarde met betrekking tot de buitengewone omstandigheden opgelegd bij artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verweerder heeft in dit verband toegelicht dat de medische verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard zodat dit element niet langer een buitengewone omstandigheid vormt om de aanvraag in België in te dienen. De vaststelling van de verweerder strookt met de gegevens van het administratief dossier en zijn standpunt is niet kennelijk onredelijk.

Wat betreft het betoog van de verzoekers omtrent de problemen in hun land van herkomst, moet worden benadrukt dat de verzoekers zelf hebben nagelaten precieze en bewijskrachtige gegevens aan te brengen omtrent hun humanitaire situatie en de situatie in hun land van herkomst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beletsel bestond om, overeenkomstig de reguliere procedure, een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland. In hun aanvraag wezen de verzoekers er op dat zij in hun land van herkomst nergens terecht kunnen en dat zij er geen werk en geen woongelegenheden hebben. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat dit de verzoekers niet verhindert om via de reguliere weg een aanvraag in te dienen. De verzoekers tonen in geen enkele mate *in concreto* aan in hoeverre deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn.

Ook waar de verzoekers stellen dat er ten volle rekening moet worden gehouden met hun integratie en met de lange duur van de procedure overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, is hun betoog niet dienstig. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekers zich in hun aanvraag niet hebben gesteund op de lange duur van hun medische verblijfsprocedure, maar op het feit dat de laatste aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat zij een beroep zouden instellen tegen de beslissing waarbij deze aanvraag uiteindelijk ongegrond werd verklaard. Wat de integratie van de verzoekers betreft, wijst de verweerder er in de bestreden beslissing terecht op dat deze integratie op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad van State oordeelde immers reeds “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar de verzoekers opperen dat zij lang hebben moeten wachten op een beslissing inzake hun medische verblijfsaanvraag, dat zij in totaal zeven jaar in verschillende procedures zaten, dat er ook rekening moet worden gehouden met hun regularisatieprocedures en dat al deze elementen samen, in

alle redelijkheid een grond voor regularisatie moeten vormen, gaan zij er wederom aan voorbij dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wat betekent dat geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft, vanuit het buitenland, in te dienen. De verzoekers lijken niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. In hun betoog lichten de verzoekers nergens toe waarom de door hen ingeroepen elementen in weerwil van de beoordeling van de verweerder, in hun hoofde een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, m.a.w. waarom dit hen zou beletten om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. De verzoekers verduidelijken nergens waarom het voor hen om deze redenen, of om andere in de aanvraag vermelde redenen, bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen. Met hun betoog tonen de verzoekers derhalve niet aan dat het standpunt van verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In elk geval weze nogmaals benadrukt dat de verweerder zich niet over de grond van de aanvraag diende uit te spreken nu hij deze aanvraag onontvankelijk verklaarde. Er diende in de bestreden beslissing dan ook niet te worden gemotiveerd waarom de gecumuleerde elementen niet voldoende zijn om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Samenvattend kan vastgesteld worden dat de uiteenzetting van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake beschikt. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen de verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Met hun betoog maken de verzoekers bijgevolg noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin tonen de verzoekers aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het discriminatie- en gelijkheidsbeginsel laten de verzoekers na uiteen te zetten waaruit deze schending zou bestaan. Dit middelenonderdeel is niet ontvankelijk.

Ook waar de verzoekers zich beroepen op “*de algemene beginselen*” van behoorlijk bestuur, terwijl het administratief recht geen dergelijk uniek beginsel kent maar verschillende specifieke beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel onontvankelijk.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

3.3 In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekers betogen tevens dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden is.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW
- de kinderen genieten onderwijs in België
- de verzoekers zijn totaal verankerd

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

De verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij aangeven dat de asielprocedure verschillend is van de procedure waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekers in hun aanvraag van 24 mei 2012 slechts in vage termen hebben gewezen op het feit dat zij hun geboorteland hebben verlaten nadat de situatie daar voor hen onleefbaar was geworden en dat een terugkeer naar hun geboorteland "onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben". De verzoekers maakten in hun aanvraag tevens melding van de door hen ingediende asielaanvragen. Zij hebben zich in hun aanvraag echter niet op enige schending van artikel 3 van het EVRM beroepen.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, merkt de Raad op dat deze beslissing slechts inhoudt dat de verblijfsaanvraag van de verzoekers onontvankelijk wordt verklaard. Dergelijke beslissing heeft geen invloed op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers, die immers reeds bij het indienen van hun aanvraag in illegaal verblijf op het Belgische grondgebied verkeerden. Nu de verzoekers in hun verblijfsaanvraag nergens op duidelijke wijze wezen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, kan niet ingezien worden hoe de eerste bestreden beslissing die slechts inhoudt dat hun aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard, artikel 3 van het EVRM zou schenden.

Aangezien de verzoekers geen concrete elementen hebben voorgelegd van hun beweringen, dienden deze ongestaafde beweringen niet verder te worden onderzocht en tonen de verzoekers thans met hun vage en algemene beschouwingen niet aan dat de verweerder *in casu* met miskennis van de hem beschikbare gegevens of in kennelijke onredelijkheid heeft geoordeeld dat "niets de betrokkenen

[verhindert] om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen” zodat er voor de verzoekers op dit punt geen sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, wijst de Raad er op dat deze beslissingen weliswaar een bevel om het grondgebied te verlaten inhouden maar dat de verzoekers nergens aannemelijk maken dat dergelijke bevelen hen ertoe zouden verplichten terug te keren naar hun land of streek van herkomst. Dergelijke verplichting kan niet uit de tweede en derde bestreden beslissing worden afgeleid. Wat er ook van zij, wijst de Raad er op dat de door de verzoekers in hun respectievelijke asielaanvragen geuite gevaar reeds onderzocht werd ten tijde van deze asielprocedures en dit zowel in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus, als in het kader van de beoordeling van subsidiaire beschermingsstatus. De asielinstanties hebben toen geoordeeld dat er geen reden bestond om de verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient er dan ook op te worden gewezen dat de asielinstanties aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijklopend. Voornoemde vaststelling impliceert dat de verzoekers geen risico lopen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus maken de verzoekers niet aannemelijk dat een terugkeer naar hun land van herkomst thans, in tegenstelling tot hetgeen tijdens de asielprocedures werd geoordeeld, in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

De verzoekers maken aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoekers wijzen op de werkelijke band die zij met België hebben, wijst dit alweer op elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan. Dergelijke argumenten tonen niet aan dat de buitengewone omstandigheden, als ontvankelijkheidsvereiste voor verblijfsaanvragen conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, door de verweerder *in casu* verkeerd zijn beoordeeld. Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Wat betreft de verwijzing in de uiteenzetting van het middel naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat het rechtstreekse werking zou hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde. De verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het IVRK. Bovendien kunnen de verzoekers zich niet dienstig beroepen op de belangen van hun minderjarige kinderen nu het beroep niet mede namens deze kinderen werd ingesteld.

Er blijkt ook niet waarop de verzoekers zich baseren om te stellen dat de weigering van verblijfsmachtiging hun gezin ten zeerste ontwricht. Deze beslissing geldt immers, zoals de verweerder heeft aangegeven, voor het hele gezin.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De verzoekers kunnen zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op de schending van “de algemene beginselen” van behoorlijk bestuur. Hiertoe kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE